

Чим більше допомагаєш – тим ближче перемога

Первинну організацію ПМГУ, що об'єднує студентів відокремленого структурного підрозділу «Політехнічний фаховий коледж Криворізького національного університету», очолює Владислав Святецький, 33-річний викладач історії та географії. Хлопці і дівчата обожають свого профлідера, бо з ним можна і по душах поговорити, і в розвідку піти.

І наша колега, редактор газети «Під знаком руди і металу» Оксана Шахмоть, відгукується про чоловіка з симпатією. Вони знайомі давно – з уже, здається, такого далекого 2014 року, коли Владислава Юрійовича обрали головою первинки в перший раз. Саме від неї читачі профспілкового журналу «Ваша довіра» дізналися про молодого,

ініціативного, відповідального і комунікабельного лідера. Про те, що він виховувався в родині педагогів, тому й обрав учительську стежину. Що працює в коледжі з 2012 року, полюбить спорт, зокрема волейбол, охоче організовує для студентів туристичні походи...

Тепер же в розмові О.Шахмоть і В.Святецького передбачувано інша центральна тема.

– Для всіх нас головна мрія сьогодні – мир в Україні. Все інше відступає на другий план. Та, на жаль, війна триває, більше того, у великих масштабах... Що допомагає триматися?

– Громадський рух (я став депутатом Новолатівської громади, щоб допомагати землякам через цю інституцію), улюблена викладацька робота, активна профспілкова діяльність. Але насамперед, віра в перемогу України. А ми обов'язково переможемо!

З перших днів великої війни, коли ми всі разом громадами будували блокпости, вантажили пісок, перекидали дороги, готували коктейлі молотова тощо, я себе спіймав на думці, що чим більше стомлюєшся, тим легше морально. Допомагаючи ЗСУ, відчуваєш причетність до наближення перемоги. Це я постійно говорю і нашим студентам.

– Як все, що відбувається в країні, впливає на первинну профспілкову організацію?

– Наша первинка об'єднує трохи більше 700 студентів. Після 24 лютого 2022 року десь з півсотні виїхали за кордон, навчаються дистанційно.

У нас чимало ініціативних здобувачів освіти. І мені приємно, що студенти, яких профком залучав до активного дозвілля, з якими ми ходили в туристичні походи, одними з перших під час війни проявилися як свідомі громадяни України, знайшли себе у волонтерстві.

– Назвіть кілька імен студентів, якими пишається коледж.

– У нас багато свідомої молоді, для якої важливо, якою мовою розмовляти та яку музику слухати, яка підтримує європейські цінності та усвідомлює, за що зараз від ворожої кулі гине квіт української нації. Приміром, першокурсник Максим Барахов одразу включився в допомогу військовим з придбанням матеріалів, харчів, інших речей за запитами. Зовсім юна Сніжана Свинарєва сприяла в адаптуванні вимушених переселенців – займалася з ними спортивними танцями.

– Це – хороші приклади для наслідування...

– Так! Слід сказати, що допомагають хлопцям на передовій, а також переселенцям, населенню в деокупованих районах і наші педагоги. Приміром, велику волонтерську роботу проводить викладачка фізичного виховання Ірина Гагуа, член громадської організації «Чисті серця». Разом з нею ми реалізували чимало корисних справ.

Окремо хочу наголосити, що наш коледж опікується своїми випускниками та колегами, які зі зброєю в руках виборюють незалежність України. З ними постійно на зв'язку, як це було і до трагічного 24 лютого минулого року, дізнаємося про їхні нагальні потреби. Ми передавали військовим амуніцію, одяг, акумулятори, маскувальні сітки, перев'язувальні матеріали, солодощі тощо. Завжди нашим захисникам бажано найскорішого повернення додому з перемогою.

– Тобто настрої у первинці бойовий?

– Настрої діяти, робити свій внесок. Повторюся: цю війну український народ виграє. І не останню роль відіграє в цьому наша безмежна любов до України – місця нашої сили.